

3/
2

Ingenjör Kreugers resningsansökan

har avslagits av en enhällig högsta domstol, liksom två vid tidigare tillfällen framställda resningsansökningar. Det otrevligaste i denna affär har, såsom vi flera gånger betonat, varit att hr Kreuger använt sina tidningar inte bara till försök att övertyga allmänheten om sin oskuld, utan framför allt till de mest ogrundade och gemena angrepp på domstolar, banker, andra företag och enskilda personer, bland dem en rad med rätta allmänt aktade politiker. Både högsta domstolens utslag och den bok som Handelsbanken i anslutning härtill publicerat (refererad på annat ställe) visar med övertygande klarhet det obefogade och låga i dessa beskyllningar. Efter detta får man hoppas att två stora huvudstadstidningar inte längre blir redskap för äreröriga kampanjer.

D • N

5/2 1956

Atomvapnen och utrikespolitiken

I den offentliga debatten framträder en stark tendens att antingen helt hålla tyst om Sveriges behov av atomvapen eller att undanskjuta ett ställningstagande i denna fråga till dess försvarsberedningen, som väntas ta upp saken inom den närmaste tiden, har fattat ståndpunkt. Det bör emellertid slås fast att på den avgörande punkten, nödvändigheten av atomvapen för vårt försvar, ingen tvekan kan råda. För att klarlägga den saken behövs ingen försvarsberedning: världens politik, alla statsmäns och militärens uttalanden vittnar om att ett land med endast konventionella vapen står praktiskt taget försvarslöst mot en angräpare som äger atomvapen och är beredd att använda dem. Inom demokratiernas allians har de anslutna staterna fått löfte om hjälp med de nya vapnen i händelse av behov; vid östblockskonferensen för några dagar sedan gav Ryssland ett liknande löfte åt satelliterna — snarast väl för att ge illusionen av att dessa kan betraktas som självständiga medlemmar av en maktgruppering, medan de reellt helt enkelt är en utvidgning av den ryska regimen.

Sverige intar därför jämte några få andra stater en särställning: vi har inga atomvapen och inga utfästelser om hjälp med dylika vapen i händelse av krig. Ja, vårt läge är vida mera utsatt än andra jämförbara länders, ty det är, såsom bland andra den svenske överbefälhavaren påvisat, stor risk för att vårt land angräps före eller i omedelbar anslutning till en rysk världsoffensiv. En rysk aktion mot ett Sverige som saknar atomvapen och inte genast får hjälp med sådana försätter oss i ett katastrofalt läge. Vi har inte ens förutsättningar för det uppehållande motstånd i väntan på Västerms undsättning eller seger som varit vår militärpolitiks fundament — vi står trots ett stort och dyrbart försvar i ett eländigt läge, eftersom vårt försvar är föråldrat.

För den som inte vill undvika problemet, inte heller som kommunisterna önskar ett försvarslöst Sverige, inte heller som radikalpacifisterna väljer som radikalpacifisterna väljer slaveri framför motstånd, står det alltså klart att frågan inte är om, utan hur vi skall försöka oss tillgång till de vapen som gör ett verksamt försvar möjligt. Alternativen är här tre: 1) Vi kan själva producera atomvapen; för många år framåt är detta emellertid inte möjligt, och att välja det alternativet är därför i dagens läge ingen utväg, utan blott att ge en ny frist åt illusionspolitiken. 2) Vi kan ansluta oss till Atlantpaktens. Det närvarande dilemman visar bäst det stora misstag som begicks då Sverige i motsats till Norge och Danmark för sju år sedan avvisade